

Zagreb, 23.03.2026.

TRGOVAČKI SUD SPLIT
21000 SPLIT

Na broj: St-630/18

RAZLUČNI VJEROVNIK: INES LJUBIČIĆ iz Zagreba, Pantovčak 97, OIB: 85595070515

DUŽNIK: Stečajna masa iza KUMULUS d.o.o., OIB: 50095347513, zastupan po stečajnom upravitelju Marija Vujčić Turkulin

P O D N E S A K

razlučnog vjerovnika

Josipa Šarko u svom podnesku od 19.3.26. iznosi niz neistina koje nisu utemeljene na zakonu niti utvrđenim činjenicama, već su utemeljene samo na osobnoj imaginaciji da je sve ništetno, isto kao što tvrdi u svom podnesku od 9.3.26. da su cesije između Petra Pripuza, Slobodana Ljubičića i Ines Ljubičić iz ovog postupka ništetne po čl. 150 SZ-a, dok isti članak nema veze s takvim tvrdnjama, već se radi o osobnoj premisi i nepoznavanju prava.

Sukladno navedenom, Josip Šarko tako u svom podnesku navodi da je tužbom u predmetu OGSZG P-341/20 (zbog kojeg predmeta je prekinut predmet pred naslovnim sudom P-5/19 radi utvrđenja osnovanosti osporavanja) zatražio utvrđivanje ništetnosti ugovora o cesiji između Petra Pripuza kao cesionara i Darka Turopoljca kao cedenta gdje cedent prenosi svoje potraživanje na cesionara koje ima prema cesusu društvu Kumulus d.o.o. u iznosu od 1.571.000 kuna, čime cedent tim ustupanjem izvršava svoje obveze prema cesionaru za pozajmice u istom iznosu koje je primio od cesionara, te cesionar potvrđuje da cedent prema njemu nema više nikakvih potraživanja.

Promašenost tužbenog zahtjeva za ništetnost Josipa Šarka se ogleda u slijedećim pravnim činjenicama:

- Ugovor o cesiji je dvostrano obvezujući ugovor, a nikako trostrani i može ih pobijati samo jedna od ugovornih strana, a što Josip Šarko nije, jer nema aktivnu legitimaciju za takvu deklaratornu tužbu obzirom da nema pravni interes kao obveznu pretpostavku deklaratorne tužbe jer mu nije nastala nikakva šteta, a pogotovo što je pravomoćno izgubio spor pred naslovnim sudom P-135/19 (gdje je opet iz objesti tražio ništetnost ugovora o pozajmici) u kojem je dokazano po sudskim vještacima da je tražbina razlučnog vjerovnika istinita i valjana, odnosno da su sve pozajmice od strane prvotnog razlučnog vjerovnika Petra Pripuza uplaćene u društvo Kumulus, a temeljem kojih su i donesene pravomoćne presude;
- Ugovor je osobno potpisan i konzumiran 2011 g. od strane Petra Pripuza kao cesionara i Darka Turopoljca kao cedenta koji je ujedno i dužnik cesionara, te ga niti jedan strana, a pogotovo Darko Turopoljac nikad nije u ovih 15 g. raskinuo ili osporavao po bilo kojoj osnovi;

- Takav cesijski ugovor nema niti jedan element ništetnosti i može eventualno biti predmet međusobnih građanskih potraživanja ugovornih strana ukoliko jedna strana smatra da postoje pretpostavke za isto, odnosno predmet naknade štete između ugovornih strana i sl....
- Nije pravno utemeljena tvrdnja Josipa Šarka da je Darko Turopoljac priznao tužbeni zahtjev i da se mora donijeti presuda zbog ogluhe jer se prvo u tom postupku moraju utvrditi pisani dokazi, saslušavati svjedoci i obje ugovorne strane Petar Pripuz i Darko Turopoljac, koji će morati objasniti zašto nikad nije osporio takav ugovor ako ga sada po tužbi Šarka smatra ništetnim i zašto lažno nameće kaznenu odgovornost Petru Pripuzu za prevaru.
- U konačnici za društvo Kumulus nema nikakve štete tko mu je vjerovnik ako je tražbina istinita i postojeća (što je utvrđeno u predmetu naslovnog suda P-135/19), pa je pravni interes Josipa Šarka za takvu tužbu nepostojeći i usmjeren je jedino na obijesno parničenje i odugovlačenje kako bi potraživao od razlučnog vjerovnika novce koje mu ne pripadaju.

Darko Turopoljac je prijatelj od Josipa Šarka, a koji mu je i u ovom postupku cesijom prenio dio svog potraživanja, te su u dogovoru da se ucijeni razlučni vjerovnik za iznos od 1.200.000 EUR, a sve obzirom da su svjesni da će zbog smrti troje tuženika u predmetu OGSZG P-341/20 (gdje se nasljednici spore na sudu oko nasljeđivanja), a zbog kojeg je prekinut spor pred naslovnim sudom P-5/19 radi utvrđenja osnovanosti osporavanja, sve skupa trajati minimalno 10 g., pa ukoliko naslovni sud u ovom postupku prihvati prijedlog Josipa Šarka da se odgodi isplata tražbine razlučnog vjerovnika, istome nastati velika šteta.

Razlučni vjerovnik je već obrazložio i dokazao u svojim podnescima od 6. i 9. ožujka kako će mu samo radi recesijskih okolnosti i nemogućnosti ulaganja nastati velika šteta radi odgode tražbine, te zašto bi radi toga trebalo odredi Josipu Šarku jamčevinu u primjerenom iznosu, a sve sukladno svom prijedlogu 23.2.26. koji se temelji na čl. 118 st. 8 i 9. OZ-a.

Stoga, ukoliko naslovni sud postupi po uputi VTS i odluči odgoditi namirenje tražbine razlučnog vjerovnika dok se ne okončaju pokrenuti postupci od strane Josipa Šarka i to P-5/19 pred naslovnim sudom i P-341/20 pred OGSZG, to je životno primjereno, činjenično u ovom postupku dokazano i sukladno sudskoj praksi VTS dopušteno, da naslovni sud prihvati prijedlog razlučnog vjerovnika i odredi Josipu Šarku sukladno čl. 118. st. 8. i 9. OZ jamčevinu za štetu razlučnom vjerovniku koja će sigurno nastati (članak navodi i blažu formulaciju vjerojatnosti kao štetu koja bi **mogla** nastati) zbog njegovog obijesnog prijedloga za odgodom namirenja, a sve obzirom da osporava res iudicata odluke, što je primjer obijesnog parničjenja i nedopušteno po praksi ESLJP Jelčić Stepinac v Hrvatska od 26.9.2023., Guðmundur Andri Ástráðsson v. Iceland od 1. prosinca 2020., Ryabykh v. Russia od 24. srpnja 2003., Brumărescu v. Romania od 28. listopada 1999., po kojima se pravomoćna sudska odluka ne može više osporavati u nekom drugom postupku.

Ukoliko je Josip Šarko spreman osporavati tražbinu razlučnog vjerovnika koja je res iudicata, onda mora i dati jamčevinu za svoje obijesno parničjenje koje je nedopušteno po praksi ESLJP, čime su ispunjene pretpostavke za usvajanje prijedloga razlučnog vjerovnika po čl.118 st.8. OZ.

Ines Ljubičić
zastupana po: